

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsicani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Momente decisive.

În statul unguresc se lucră mai bine de douăzeci de ani la reorganizare pe base constituționale.

În sine lucrarea la reorganizare este ceva laudabil, pentru-că se presupune, că la urma urmelor are să producă rodiri, de care aceia, pentru care reorganizarea se face, să se bucure.

Este de tot firească logica aceasta și multora li-se va fi părând, că altfel nici că se poate.

Trecutul de douăzeci de ani și mai bine însă ne învață, că în statul unguresc logica firească n'a putut afla aplicațiune. În loc de rodiri, care să producă bucurie în poporațiunea țerii, lucrarea reorganizării produce măchire și temeri de momente critice în viitor.

Și se poate mira cineva, că la noi lucrarea reorganizării nu este cum o prescrie logica firească?

Dacă cunoaște, cum cu toții cunoaștem, că lucrarea reorganizării dela început în statul unguresc a fost pusă pe temelie nefirească, mirarea trebuie să fie exclusă. Nu a fost din capul locului intențiunea de a se face o reorganizare, care să corăspundă exigențelor statului, așa precum el este.

Din contră, intențiunea a fost de a transforma statul, de a-i schimba firea, ear' reorganizarea să fie un mijloc, prin care schimbarea sau transformarea să se facă sigur și cât de curând.

Din această cauză îndată la începutul lucrării, s'a făcut ce s'a făcut, ca la reorganizare să nu participe toți căfri ar fi fost chemați, ci numai o fracțiune, care se crede, că are deosebită vocațiune de a vorbi și de a lucra în numele tuturor și de a usa de beneficiile statului numai singură, permițând celorlalți a purta numai sarcinile.

Lucrarea reorganizării în modul acesta greșit a înaintat până aproape de reforma administrațiunii publice.

Nu încapă îndoială, că și aceasta este pusă în lucrare pe temelie greșită. Și reforma administrațiunii se face numai și numai în sinul unei fracțiuni din poporațiunea regatului unguresc. Și ea este pusă în serviciul transformării statului din ceea-ce este în ceva închipuit: din stat poliglot în stat național-maghiar.

Avem de un timp încoace ocașiunea să cetim multe despre reforma administrațiunii publice. Din toate însă transpiră nisuița cătră un absolutism ministerial, care din toată administrațiunea publică are să facă o mașină nouă de maghiarizare.

Noi trecem preste diferențele, care se ivesc în destinațiunea administrațiunii publice între deosebitele partide parlamen-

tare în sinul naționalității maghiare. Chiar și când diferențele au aerul de a fi de importanță constituțională sau de ori-care altă importanță în sfera vieții publice de stat, după-ce cunoaștem motivul principal al întregii lucrări din partea maghiară, nu ne mai poate interesa în măsura, în care ar trebui să ne intereseze ca cetățeni în stat.

Se poate întâmpla, că toate diferențele nu au alt scop, decât să orbească ochii străinătății. Pentru-că ori-care partid din partidele parlamentare de astăzi obține victoria, o obține în interesul maghiarizării și în detrimentul acelora, care prin ficțiuni sunt dați afară din parlament și din viața publică constituțională.

În privința aceasta ori-și-ce îndoială este exclusă.

Unele țiare maghiare nu mai au nici cumpătul, care e de lipsă pentru a se stăpâni și a nu-și da pe față pațimă față cu poporațiunea nemaghiară. Ele spun, că între interesele maghiare și ale nemaghiarilor sunt contraste, care a se obli este cu neputință. Politica *netădăririi* (?) rđice aceleași, a produs fructe destul de rele și între Români. Recomandă deci eliberarea de astfel de stări abnorme: Maghiarul să cuteze odată a fi Maghiar în țeara aceasta; să nu recunoască alte interese decât interesele națiunii (maghiare). Le place ori nu le place, (Românilor) aceasta are a se lua în considerațiune. . . Numai așa Ungaria, *rectius* Maghiaria, poate deveni o Maghiarie veritabilă, care nu numai după nume, ci în realitate să fie Maghiarie.

Nu e ăis pe față, că unde au să ese lucrurile cu lucrarea reorganizării constituționale?

Noi, care de șapte ani am cercat a afla modalități onorabile de a pute participa la lucrarea reorganizării pe base constituționale, ne vedem astăzi mai departe de țintă ca ori-și-când altădată. Poate-se însă altfel, când în sferile maghiare prejudițiile pentru maghiarizare nici nu vor să le mai ascundă?

Aceasta însă este o stare de lucruri, care pe ori-și-ce patriot adevărat îl umple de griji. Ori-cât este de groasă ceața, care stă între prezent și viitor, un lucru este ca și pozitiv: momente decisive au să urmeze în viața popoarelor din Europa într'un viitor apropiat. Momentele acele însă nu va fi bine, dacă ne vor afla așa cum sântem astăzi.

„Până aici și nu mai departe”, ar trebui să-și dică bărbății politici ai Maghiarilor și să se rătăcească mai departe pe calea înstrăinării de naționalitățile nemaghiare din patrie.

Pentru-că să fie siguri, că la ținta, la care nisuesc, nu au să ajungă, fiindcă le lipsește tot felul de puteri ca să poată ajunge la dânsa. Vor zădărnici însă și lucrarea reorganizării statului unguresc. Cu un cuvânt pot strica patriei în general, prin ce însă își vor strica lor și concetățenilor lor în patricular.

Și aceasta doar' tot nu o vor vră nici ei.

Mijloace în compunerea contramemorandului „patriotic”. Din cercurile universitare române din Cluj ni-se trimitte cu data de 26 Aprilie n. următoarea scrisoare:

„Privitor la notița ce o reproduceti din „Budapesti Hirlep” în nrul 85 al „Tribunei” îmi iau voe a Vă împărtăși, că aceea este o apucătură și o sdravână minciună ungurescă.

„Nici unul dintre studenții români dela universitatea din Cluj n'a primit până acum nici un fel de provocare din partea „binevoitorilor” lor colegi maghiari.

„Se vorbește însă de vr'o câteva țile printre truțații universitarii maghiari de aici, că au de gând să provoace pe „busumflații” lor colegi români, ca să se declare, că: susțin ei și aproabă învinuirile răspândite în lume de memoriul fraților lor din România și aruncate cu atâta cutezanță în obrajii „nevinovați” ai „liberaliei” națiuni maghiare?! — Ear' această provocare, ăice-se, va fi trimisă fiecărui universitar român de aici în formă de listă, în care respectivul va avă să-și depună răspunsul: la o parte cu „ba”, ori „eventual”, la cealaltă cu „da”. Răspunsul n'o să se ceară să fie și motivat nici la „da”, nici la „ba”, căci ar fi, poate, „de prisos”, mai ales dacă așa ar fi „voea” pîntenaților „coconășii”.

„Ca provocarea aceasta să se facă, — prelungă asta insistă, așa mai în taină, și venerabilii profesori, căci „ar voi” și „ar fi bine” să scie și dinții: cum și cui să mai împartă pe viitor „marea indulgență” — trimbițată de „Budapesti Hirlep”.

„Perirea Austriei”. „Allgemeine Zeitung” din München declară față cu afirmarea, că Bismarck ar fi inspirat broșura lui Max Beyer intitulată „Perirea Austriei”, că o privire în cuprinsul ei drastic ar trebui să fie deajuns de a convinge, că creatorul alianței germano-austriace, oratorul dela 6 Februarie 1888, nu poate fi părintele ideilor, care reamintesc descoperirile diarului „Corriere di Napoli” desmintite destul de categoric.

Din Berlin se depeșează cu data 24 Aprilie n.: Nici o singură foaie germană n'a luat până acum notiță despre broșura lui Max Beyer contra Austriei. Cercurile politice de aici își exprimă unanim părerea, că broșura nu merită senzațiunea ce a produs în Austro-Ungaria și nici nu se crede.

că în ea ar fi reproduse părerile lui Bismarck.

„Norddeutsche Allgemeine Zeitung” observă în mod oficios față cu această broșură, că scrierea întreagă contrațice atât de mult mișji sănătoase și logicei politice, încât numai trebuința de sciri sensaționale a unor jurnale poate explica încâtva sgomotul produs. Autorul, fie Beyer, fie altul, se va bucura despre reclama ce i-se face prin acel sgomot moftului seu literar.

Împăratul Wilhelm la Bucuresci.

Față cu scirea diarului „Allgemeine Zeitung” din München, că împăratul Wilhelm e așteptat pentru 22 Mai n. la Bucuresci, diarul „Kreuzzeitung” scrie, că el are motive a presupune, că împăratul nu va merge în România.

Alegerile pentru camera României

„România”, organ oficios, constată următorul rezultat: 97 liberali-conservatori (guvernamentali), 5 conservatori, 46 naționali-liberali, 10 liberali independenți, 4 junimisti. „La Liberté Roumaine” numără astfel: guvernamentali 77, conservatori independenți 6, liberali independenți 9, junimisti 6, liberali-naționali. 45 și 40 balotagie.

Rusia și răboiul. „Allgemeine Zeitung” din München află despre mișcările de trupe rusesci, că aceste culminează în dislocarea trupelor celor mai bune la granița apuseană și în retragerea celor mai inferioare spre răsărit. Trupele ce s'au pus în mișcare din Caucaș sânt încă pe cale; divisiunea a 22-a se află încă în Nowgorod.

Această foaie află din bun izvor, că Caprivi intenționează a se pronunța în curând în Landtag despre politica față cu Polonia. Guvernul n'are de gând nici-decât o slăbire a germanismului în provinciile baltice. Legile existente au să rămână în vigoare, dar' ar fi just a lua în praxă asprimile, încât interesele germane o permit.

† Generalul feldmareșal contele Moltke.

după-cum am anunțat într'o telegramă din nrul de Sămbătă al diarului nostru, a răposat fără dureri Vineri seara pe la oarele 9 și 1/2 în urma unei apoplezii de inimă în Berlin.

Generalul feldmareșal Helmuth Carol Bernhard contele de Moltke s'a născut la 26 Octomvrie a. 1800 în Parchim. În serviciul militar prusian a intrat în a. 1822. În 1835 a călătorit la Constantinopol, a luat parte la reformele militare din Tarcaia, precum și la compania din 1839 în contra lui Mehemed Ali din Egipt. În 1840 s'a reîntors la Berlin, în 1848 a fost numit șeful statului-major al corpului 4 de armată și în 1858 șeful

statului-major al armatei prusiane. Ca atare și-a câștigat cele mai mari merite pentru Prusia și Germania în răboiul danez din 1864 și cu deosebire prin prelucrarea planurilor de campanie în răboiul german din 1866 și în cel germano-francez din 1870—71, la care a participat ca membru în cuartirul principal al regelui. În anul 1866 a fost numit general de infanterie, în 28 Octomvrie 1870 a fost ridicat la gradul de conte, în 1871 la rangul de general feldmareșal și în 1872 membru al casei de sus prusiane. Din 1867 Moltke a fost membru conservativ al „Reichstag”-ului nordgerman și german. El a publicat nisece descrieri foarte interesante despre Turcia, precum și lucrări despre răboiul ruso-turcesc din 1828—29 și despre cel italian din 1859.

O telegramă din Berlin cu data de 25 l. c. anunță următoarele: Contele Moltke s'a sfârșit ieri pe la oarele 9 1/2. După-ce bătrânul feldmareșal și-a făcut ieri datorile sale parlamentare în modul obișnuit, a mers pe jos acasă, a prânzit, și apoi a făcut o preumblare în grădina zoologică. La ceaul de seara Moltke era foarte vesel. După obișnuita parte de whist, la care a fost foarte bine dispus, s'a retras pe la oarele 9 1/2. În timpul când se retrăgea spre odaia de dormit a fost cuprins de o slăbiciune și silit a se pune în pat, unde după puține momente lin și fără durere și-a dat sufletul. La moartea sa rudeniile mai de aproape erau de față. Încă în decursul nopții au fost încunoscințați despre tristul cas: familia imperială, principii germani și un număr însemnat de persoane distinsse. Împăratul a trimis numai decât din Wartburg o depeșă de condolență. E îndoelnic, dacă înmormântarea se va face cu toate onorurile militare. Sincera expresiune a voinței lui Moltke a fost, de a fi îngropat fără ori-ce pompă. Răposatul a dispus, ca prohodirea să o facă numai un singur preot și trupul lui să fie pus cu teată liniștea lângă sicriul soției sale în Creisau. Moltke nu demult voia să meargă în un loc de cură și apoi să cerceteze orașul Creisau. Până în timpul din urmă Moltke a fost foarte activ și a dovedit o admirabilă agerime spirituală. El se ocupa cu cele mai grele cesțiuni militare, precum și cu întărirea Helgolande și cu măsurile strategice referitoare la canalul nordic.

Pentru înmormântarea lui Moltke va face însuși împăratul toate preparatiunile. Întreaga armată va trimite la conduct delegațiuni. Îngropăciunea va avă loc în Creisau, (din Silesia), lângă soția sa.

În 25 l. c. camera deputaților, după puține cuvinte mișcătoare din partea președintelui, în semn de doliu n'a ținut ședință.

Monarhul nostru, care a fost încunoscințat telegrafice de împăratul Germaniei despre moartea contelui Moltke, a trimis imediat pe general-adjutantul seu P a a r la ambasadorul german, spre a-i exprima ace-

FOIȚA „TRIBUNEI”

Corespondență din Bucuresci.

XXII.

Spicuire din

Ioan Ghica, amintiri din pribegia după 1849, noue scrisori cătră V. Alexandri. (Librăria Sococ.) (Urmare și fine.)

XII.

Dună ciarki feleci —

Lumea e ca o roată — Ghica p. 7.

La 1859, ăcece ani în urma evenimentelor însemnate până aici, Ungurii încercară o acțiune identică.

Cuza era domn al principatelor unite, dar' unele puteri, ca Austria și Turcia nu-l recunoșeau.

Ghica scia, că Napoleon III. aștepta să treacă în ajutorul Piemontului, când Austria va fi prea înaintat. Și Ghica ăicea: „Și dacă Cuza și-ar înțelege poziția, ar forma un lagăr de câteva mii de oameni la Oituz, ceea-ce ar obliga pe Austria a sustrage 100.000 de soldați din armata sa din Italia, ca să conștie Transilvania, și ar da poate lui Cuza-Vodă dreptul de a revendica mult mai mult decât sancțiunea celor două alegeri” (p. 616.) Devenind ministru, Ghica îi și propune lui Cuza să așeze un lagăr la Oituz; Cuza-i ceru un proiect pentru Florești.

Ghica continuă:

despre Bucovina în schița de proiect de protocol ce am lăsat în mâinile lui Vodă Cuza” (p. 617—619).

După convenția A., Cuza da voe patrioților maghiari să adune arme în valea Siretului la Bacău, la Roman ori la Ocna și Peatra; el avea să ceară dela împăratul Napoleon 30.000 de puști, dând 20.000 Ungurilor; aprovizionarea armatei cădea în sarcina României și Ungariei. Guvernul sârbesc avea să dea un număr de tunuri. Maghiarii promiteau ajutorul lor pentru recucerirea Bucovinei și pentru învingerea dificultăților ce le-ar fi putut produce această cucerire.

Convenția B. avea să asigure succesul insurecției. De aceea naționalitățile, română și sârbă, da la o parte tot spiritul de separație și se abțineau dela acte ostile ca în 1848 și 1849. În Paris se spera, că guvernul principatelor, inspirat de propriile-i interese, va influența pe conașionali sei din Ungaria și Ardeal în sensul conciliațiunii. De altă parte patrioții maghiari se obligau a proclama principiile aceste: uitarea vrăjbilor trecute și reconcilierea Sârbilor, Românilor și Ungurilor; aceleași drepturi și libertăți pentru toți locuitorii Ungariei fără deosebire de rasă și religie; autonomia comunelor și comitatelor, în care naționalitățile, fiind mixte, se vor înțelege amical, ce limbă să adopte drept oficială; independență completă pentru ori-ce națiune și confesiune întru administrarea culturii și

instrucției; trupele române și sârbe vor fi organizate separat și comandate în limba lor națională; după răboiul, convocarea unei adunări transilvane, care să delibereze despre unirea administrativă a Ardealului cu Ungaria, ear' dacă majoritatea va decide susținerea autonomiei, Ungurii nu se vor opune; principiul fraternității să ne inspire, el să ne conducă la întemeierea confederației triple a României, Sârbiei și Ungariei. Aceste principii aveau să fie înscrise în constituție.

Villa-franca fu groapa acestor noue tractări.

La acest loc se sfârșese și firul amintirilor și actelor, pe care dl Ghica le oferă ca material prețios pentru istoria modernă a noastră. Și fiindcă din ele n'am voit, decât să fac și pentru cetitorii nostri un „seceriș de aur”, sfârșesc, dând fiecărui a statul să vină la acest izvor de națională inspirație și cu apa lui fermecătoare să-și stropească ideile, când ele s'ar pute să îngălbinească de răutatea vremilor.

Dunăia ciarki feleci, a ăis poetul persan. G. B. Duică.

Participarea

unui comandant de artilerie român la asediarea și luarea Constantinopolului de cătră Sultanul Mahomed, în anul 1453, luna Aprilie.

În istoria universală tom. IV. de Otto von Corvin și Fr. Wilh. Held am găsit un

pasagiu, care pomenește despre participarea unui comandant de artilerie român la asediarea Constantinopolului de cătră Sultanul Mahomed în anul 1453. Păcat, că nu se spune și numele oficerului român. Totuși este interesant de a reproduce acest pasagiu. Eată-l:

„Armata lui Mahomed, care se compunea din 70.000 soldați, se așezăse în fața orașului, între acestia se afla și corpul de elită al ianicerilor în număr de 12.000 oameni. Numărul acestor combatanți era aproape de opt-ori mai mare ca cel al asediaților, astfel că acesti din urmă nu îndrăsniau a face o eșire din oraș; cu toate aceste Mahomed se asigură contra unei eșiri prin șanțuri și parapete bine construite.

„Treis sute douăzeci corăbii de diferite construcțiuni, însă cea mai mare parte din ele nave mici, erau înșărcinate cu amenințarea și blocada orașului dinspre mare. Se aștepta dela închiderea circulației pe mare un bun și rapid succes al asediului. Sultanul spera a găsi în foamete un bun aliat, care să poată lupta pentru el cu un efect mult mai puternic ca sabia și plumbul; căci, nu mai încapă vorbă, lucrările de asediu și atacurile de asalt ar fi costat foarte multe victime. Dar' el se înșală în speranțele lui într'un mod foarte simțitor, chiar în primele săptămâni ale asediului.

„Cinci corăbii, una bizantină și patru geneuze, foarte bine echipate și încărcate cu

tuia cea mai intimă compătimire pentru tristul cas.

Regimentul de infanterie „contele Moltke“ nr. 71, care ține garnisoană în Trencin, va trimite la înmormântarea generalului-feldmareșal Moltke o deputațiune.

Scirea tristă a fost telegrafată numai decât împăratului Wilhelm, care era la o vânătoare în Eisenach. Răspunsul telegrafic al împăratului, trimis încă în decursul nopții, este următorul: „Sânt sgduuit; am perdut o armată; mă reîntorc momentan“. Împăratul și-a întrerupt excursiunea de vânătoare și în ziua următoare, adică Sâmbătă în 25 l. c., a plecat din Eisenach la Berlin. Imediat după sosirea sa a mers în edificiul statului major.

„Reichsanzeiger“, după cum anunță o telegramă din Berlin cu data de 25 l. c., publică un necrolog aducând simțitor despre feldmareșalul Moltke, care după moartea împăraților Wilhelm și Frideric trece cu înălțimea sa în prezent ca un viu monument din însemnatul timp al avântului național. Numai stimă, recunoștință și iubire simțesc toți membrii națiunii pentru acest paladin al marelui împărat. Insași acele națiuni, pe care le-a învins el în lupte sângeroase, nu se pot reține de venerațiunea și admirațiunea, pe care și-o datorează. Chipul său va străluci nemuritor în istorie, precum și în inimile poporului german până în timpurile cele mai îndepărtate. Până când va exista o armată prusiană și germană, nu se va sfîrși amintirea celui mai mare dintre comandanții săi.

Diarul francez parisian „Temp“ scrie despre moartea lui Moltke: Franța va saluta cu stimă pe acest mort. Sigur, Moltke a fost funest pentru Franța. Deși suferind de rane nevindecate, Franța însă înțelege a venera mărețea talentului și simplitatea caracterului acestui militar.

Jurnalele franceze comentează în cel mai obiectiv mod moartea lui Moltke; ele laudă fără excepțiune geniul acestui comandant și își exprimă numai compătimirea, că Franța n'a avut asemenea un Moltke. Un colaborator al jurnalului „Paris“ a avut ideea ciudată de a interviua pe mareșalii bătuți de Moltke, MacMahon și Canrobert, cum cugetă ei despre Moltke. Primul a zis: „Acest bărbat ni-a făcut nouă multă amărăciune. A da o judecată despre el, mi-ar fi imposibil și dacă chiar aș voi. D-Ta înțelege cauzele, care m'au reținut. El a fost de sigur un om mare, care a făcut din patria sa aceea-ce este ea astăzi; însă pot eu uita?... (Aici a întrerupt MacMahon și n'a sfișit propozițiunea). Nu, eu nu-ți pot spune părerea mea. Scusă-mă și mă înțelege“. Canrobert s'a exprimat cătră interview astfel: „Moltke a fost un dușman în îngrozitor, cel mai îngrozitor dintre toți. Fără el Germania n'ar fi ce este. El a fost mai mult un inginer decât soldat, adică un inginer militar și totodată un geniu. El a avut și mult noroc; a venit în momentul, când arta războiului și arta armelor erau în transformare și astfel era loc pentru idei bune. El a putut să le aducă pe ale sale la valoare; aceasta e un noroc.

Jertfele dela Sadagura.

(Raport special al „Tribunei“.)

Cernăuți, 23 Aprilie n.

Catastrofa întâmplată alaltăieri la Sadagura, despre care am raportat deja, a produs o neliniște ne mai pomenită în districtul Sadagurei și Cernăuților. Ea a luat dimensiuni, care trec peste cadrele „cronicele mici“ sau „soci-

grău, orz, ulei, zarzavat și alte alimente, putuseră străbate în portul Constantinopolului, deși Bosforul era închis de flota musulmană, care era foarte numeroasă, dar echiparea ei era miserabilă și conducerea lipsită de orice tactică maritimă. Atunci Mahomed se hotărî a lucra cu cea mai mare activitate și energie la asedierea pe uscat.

În urma ordinului său un comandant „de artilerie român (walachischer Geschützmeister)“, trecut în armata musulmană, turnă „un tun uriaș de o mărime ne mai pomenită“, până atunci, cu un diametru de trei picioare „și jum.“, și atele de diferite calibre“. Afară de aceste tunuri se mai aduseseră și nise mașini de aruncat greutăți mari, așa numitele baliste. Sultanul spera a obține prin un bombardament violent și general cu toate aceste instrumente un succes mult mai favorabil ca la întâiul asalt.

În cursul bombardamentului plesni tunul uriaș, dar el fu imediat înlocuit prin un altul, din nou turnat.

După-cum se știe din istorie, Constantinopolul cădă în urmă în mâinile Turcilor

(Vezi istoria universală volumul IV. de Otto von Corvin și Fr. Wilh. Held.)

„România“ G. P. dela Țințari.

rilor măruntă. Un lup turbat a rănit în comunele Sadagura, Rohozna și Zucica, după constatările oficiale de până acum, 34 de persoane parte de moarte, parte greu sau ușor. Este întâmplarea aceasta de sine groasă, atunci o mărește prin diferite faime până la monstruozitate și frica populațiilor agricole de spital la ideile domitoare de acum la țeară, că un om mușcat de un animal turbat va fi otrăvit în spital. Aceasta face, că mulți dintre răniți s'au retras de tractament medicilor și că astfel se expun pe sine și pe ceilalți locuitori pericolului și îngreunează constatarea numărului răniților.

Despre proveniența lupului s'a putut numai atâta constata, că a venit alaltăieri seara între 8 și 9 oare cu o repejune mare dela satul Mahala pe drumul Mahala-Zucica la Sadagura și satul megieș Kohozna, unde a rănit în stradele cele mai frecventate ale acestor comune situate lângă olaltă în restimpul scurt de o jumătate de oră, în atacuri repeși și săritoare, 34 de persoane mai ales la grumazi și față. Atacul venise așa de repede, că ori-ce apărare și scăpare era imposibilă, și așa de vehement, că la mai multe persoane s'au constatat rupturi de falci și de osul nasului. Profesorul de universitate, dlui Dr. Strobel, și-a rupt lupul urechile și și-a desfigurat fața. Ântău vizită bestia casarma de cavalerie din Zucica, înstră prin ușa deschisă în culină și vulneră acolo pe dragonul Dumitru Pădurea, care, surprins de oaspele fioros, tocmai atunci își venise în fire, când și-a virit deja lupul dinții săi ascuțiți în grumazul lui. A durat mai ca o jumătate de minut, până-ce-i succese de a se scutura de lup; încercă apoi a-l ucide, dar bestia fugi cu aceeași repejune, cu care intrase, și soldatul a fost prea obosit de a-l urmări. Ea alergă mai departe pe drumul ce duce la Sadagura și se aruncă asupra tuturor persoanelor, pe care le întâlni, și între acestea și pe Alexa Zvarici, pe care îl mușcă la braț. Zvarici pare a fi un bărbat foarte curajos, căci îndată-ce cunoscușe, că-i un lup, nu mai gândi la durerea sa, ci decise de a urmări pe lupul turbat. Cu o furcă de fer, pe care o luă din casă, alergă el după lup, dar nu-l pută ajunge din cauza întunecimii și se reîntorse acasă, unde pe stradă povestiau trecătorii despre lupul turbat. Într'aceia alergă lupul mai departe la Rohozna și răni multe persoane. Nu se știe din ce cauză, dar pe neașteptate se reîntorse lupul înapoi la Sadagura, și aci îl ucise Zvarici. Vădând el ochii lucinți ai animalului, se puse curajos în drumul și și-i succese cu o levitură incusită de a-l prini la pământ, unde îl ucise cu ajutorul polițaiului și păzitorului de noapte dela Sadagura.

În Cernăuți s'a auzit de catastrofa asta tocmai a doua zi dimineața și îndată au călătorit la locul nenorocirii căpitanul districtual Barleon împreună cu medicul districtual Dr. Kasprzycki, ear după amădi însuși presidentul țării, contele Anton Pace, și consilierul guvernial Dr. med. Klucenko și veterinarul țării Nedved, unde s'au făcut obducțiunea lupului turbat și cercetările necesare spre a ajutara și scăpa pe cei răniți.

Aici a doua zi s'au ars în spitalul țării din Cernăuți răniții la 29 de persoane de cătră medicii Dr. Zaloziecki, Dr. Filipovici, Dr. Onciul și Dr. Reitmann cu aparatul Paquelin. Fiind însă cura asta nesigură s'a decis de a trimite pe cei mai greu răniți la Pesta sau la Bucuresci în institutele pasteuriane de acolo. Institutul bacteriologic din Bucuresci a fost așa de amical de a asigura la întrebarea telegrafică prin ambasada austriacă primirea gratuită a răniților. S'au expedit deci la Bucuresci 17 răniți sub priveghierea primarului dela Zucica, Sobcovici, care sânt următorii:

Iulia Zelisco din Rohozna, 13 ani de bătrână, greu rănită la buza superioară și la mâna stângă; Iosel Abraham din Rohozna, 16 ani, rănit pe falca dreaptă; Ilie Iurciuc din Rohozna, 37 de ani, greu rănit pe frunte și la brațul stâng; Vasilie Iurciuc din Rohozna, 27 de ani, greu rănit la față; Nicolae Catana din Rohozna, 15 ani, greu rănit la cap și urechi; Ilie Corol din Rohozna, 38 de ani, rănit la obraz; Vasilie Melneiciu din Rohozna, 50 de ani, greu rănit la obraz; Ioan Ariciu din Rohozna, 40 de ani, greu rănit la braț și la cap; Abraham Engler din Rohozna, 42 de ani, trei grele răni la falca stângă și mai multe la urechia stângă; Petru Procopiuc din Sadagura, 44 de ani, mai multe grele răni la față; David Rauchweger din Sadagura, 35 de ani, grele răni la față; Vasilova Costeniuc din Rohozna, 28 de ani, rănită la frunte; Penteleiu Huțuleac din Rohozna, 48 de ani, rănit la braț; Uscher Lehr din Rohozna, 60 de ani, rănit la frunte, temple și brațul stâng; Teodor Ghical din Zucica-vechie, 45 de ani, rănit la falcă și cu nasul mușcat; Șaia Feder din Sadagura, 24 de ani, rănit la falcă, și Leib Kugler din Sadagura, 50 de ani, rănit la frunte. Astăzi a plecat la Bucuresci profesorul de universitate Dr. Strobel, care e foarte greu

vulnerat. Dragonul Dumitru Pădurea a fost trimis de cătră comanda militară în institutul bacteriologic din Pesta. În spitalul din Cernăuți a rămas Domnica Hleuca, fiind netransportabilă, care a fost greu rănită la frunte și la ochi. Ușor răniți au fost: Nicolau Gronizki din Rohozna, 34 de ani, Nicolau Zadovski din Rohozna, Stefan Burdeniuc din Rohozna, Dumitru Ariciu din Rohozna, Motjje Hart din Rohozna, Teodor Vednic din Zucica-vechie, Teodor Diaciul din Rohozna, Nicolau Ostaciuc din Zucica-vechie, Hersch Donnerfeld din Sadagura, Iosel Abraham din Sadagura, Moses Arm, din Sadagura, Nicolau Sadowski din Sadagura și Alexa Zvariciu din Sadagura.

E probabil, că a fost vulnerat un număr mai mare de persoane, dar care au înțelăsat parte de frică de cura medicală ce domnesce încă la popor, parte din egalitate, sau că nu pot prevedea pericolul, de a arăta răniile lor.

Este și probabil, că lupul turbat a mușcat și mai multe vite și întru adevăr a perit ieri în Rohozna un bou cu simptomele turbării; asemenea au ucis acolo proprietarii mai mulți porci ce arătau simptomele turbării.

Autoritățile administrative au luat măsurile cele mai mari preventive. Așa s'a ordonat, ca să se omoare câinii și toate mățele din comunele Sadagura, Rohozna, Zucica-vechie și nouă, Mahala, Buda, Cotel-Ostriței, Boiani, Rarancea și Toporonți, și fiecare proprietar să observe vitele sale și să arete ori-ce semn de turbare autorității.

Afară de aceasta s'a așezat o comisiune, spre a merge din casă în casă în acele comune, prin care a trecut lupul turbat, și de a căuta după oameni răniți și vite rănite.

Astăzi s'a constatat, că lupul acela turbat a fost alaltăieri dimineața în comuna Cotel-Ostriței, unde a mușcat un căne. S'a făcut astăzi și arătarea, că în comuna Servuții-de-sus, de lângă Sadagura, s'a arătat un alt lup, pe care l'au ucis gendarmii cu țerani. Asemenea s'a înscuțat, că în Slobudca și Cernaucă s'au vădit lupi, în câtr'o s'au și trimis gendarmii cu un pluton de dragoni.

Nenorocirea este foarte mare, și dacă în spectacolul acesta trist poate oferi ceva mângâiere vulnerațiilor și tuturor, cărora le e milă de dinșii, atunci este intervențiunea umană și statornică a presidentului țării, a contelui Pace și a căpitanului districtului Barleon.

Alexics György.

Di Alexics György, supărat pe expunerile „Tribunei“ publicate în nrul 73 a. c. sub titlul „Alexics György — buruiiană politică“, „care — după-cum e d-sa informat — au eșit din peana mult stimatului domn părinte V. Mangra“, ne trimite o întimpinare datată din Budapesta 23 Aprilie n. și subsemnată „Dr. George Alexi“. Di Alexics „n'are de gând a da expresiune amarității sale adânci, când se vede huiduit și blăstemat de mulți“, dar „protestează serbătorește în contra apucăturii de a-l defăima înaintea publicului român de străin“.

Înainte de toate constatăm, că informațiunile d-sale despre autorul articolului din chestiune, publicat în „Tribuna“, sânt cu desăvirșire false. Apoi producerea de documente pentru întărirea unei afirmațiuni nu se poate califica nici de „apucătură“, nici de „defăimare“, ear „protestul serbătoreș“ în contra unei fapte stabilite prin documente e lipsit de orice valoare până-ce acele documente nu pot fi declarate false, ceea-ce domnul Alexics nici nu se încercă a face în scrisoarea sa. Domnului Alexics György deci nu-i rămâne altceva, decât să se împace cu gândul, că d-sa nici după nasceră, nici după sentimente, nici după activitatea sa nu e Român. Pentru a scăpa de „huiduirea“ și „blăstêmul“ Românilor noi și-am deschis calea: Să nu reclame a face parte dintr'un popor, dela care el n'are nimica, nici nume, nici botez, nici creștere, nici sentimente.

„Nu e „Tribuna“ locul, unde mă voiu spăla de noroiul acesta“, dice dl Alexics în scrisoarea sa, și noi sântem în deplin acord cu această părere a d-sale, din care cauză nici nu-i vrem să-i dăm ocaziune de a face un lucru, pe care nici d-sa, nici noi nu-l voim. Dacă dl Alexics crede a avè trebuință de o asemenea „spălătură“, să o facă în mijlocul consăngenilor și a tovarășilor săi. Pentru noi Români e indiferent, dacă d-sa va fi „spălat“ sau „nepsălat“, nu ne împotrivism nici acti-

vității sale politice „desinteresate“, îndată-ce șcim, că d-sa nu aspiră a trece de ceea-ce nu e: de Român. Di Alexics György poate să scrie cât îi place în contra Românilor, poate să iee parte la adunările demonstrative ale studenților maghiari pentru insultarea neamului românesc, poate să cultive „ambitiia nobilă“ de a ajunge în urmele lui Moldován Gergely și a concentra toată activitatea sa politică „desinteresată“ într'acolo a fi numit profesor la universitatea din Cluj pe timpul când „eruditul“ seu înaintăș va fi remunerat pentru serviciile sale, se înțelege, politice și tot atât de „desinteresate“ — prin o profesură la universitatea din Pesta, noi Români nu o să le avem grija, dacă ei nu reclamă dela noi un drept, pe care nu-l au după nici un titlu.

Dacă cu toate aceste dl Alexics numai ca „Român“ își poate face cariera și stăruie prin urmare a trece de un fiu răcâit al acestui popor mai ales înaintea Maghiarilor, noi nu-l putem considera de altceva, decât de ceea-ce în adevăr e, de o „buruiiană politică“, pe care o smulgem din grădina noastră și o aruncăm preste gard.

CRONICĂ

Princesa de Coroană Stefania a sosit în 25 l. c. dimineața în Livorno și după amădi, după-ce a cercetat Pisa, a plecat pe vasul „Sumatra“ la Neapol.

Deputații sinodului eparchial în diecesa Caransebeșului. Preoți: Andrei Ghidui; Dr. George Popoviciu, pbrbiter; George Gașpar, paroh; Sebastian Olariu, pbrbiter; George Popoviciu, paroh; Teodor Cioloca, paroh; Alexandru Ioanoviciu, pbrbiter; Aurel Drăgan, administrator pbrbiter; Mihail Juica, paroh; Ioan Popoviciu, pbrbiter; Filip Adam, pbrbiter; Ioan Petroviciu, paroh; Alexandru Popoviciu, administrator pbrbiter; David Terfaloagă, paroh; Maxim Popoviciu, administrator pbrbiter; Filaret Musta, proto sinecl; Ilie Sărbu, paroh; Mihail Popoviciu, pbrbiter; Nicolae Brănzeiu, paroh; Trifon Miclea, pbrbiter. Mireni: Ioan Ionaș, asesor consistorial ordinar; Dr. Aurel Oprea, avocat; Dr. Alexandru Mocsonyi, proprietar mare, și Constantin Rădulescu, avocat; Dr. Stefan Petroviciu, avocat, și Simeon Popeti, senator magistratual în Lugoj; Titu Hașeg și George Martinescu, advocați; Stefan Velovan, director la institutul pedagogic diecesan, și Alexiu Oniș, asesor la tribunalul reg. din Seghedin; George Ioanoviciu, proprietar mare, și Ioan Marcu, învățător; Coriolan Bredicean, avocat, și Ioan Ionaș, asesor cons. ord.; Traian Barzu, asesor cons. ordinar, și Dr. Lazar Simon, avocat; Ioan M. Roșu, avocat și Martin Țapu, învățător; Constantin Ioanoviciu, proprietar mare, și Dr. Aurel Novac, avocat; Vincențiu Babeș, proprietar, și George Serb, avocat; Dr. Aurel Maniu, notar public reg., și Dimitrie Lința, învățător; Dr. Aurel Maniu, notar publ. reg., și I. E. Țeran, comerciant; Ioan Budințean, avocat, și Petru Broștean, secretar la societatea drumurilor de fer în Reșița-montană; Iuliu Petric, avocat; Stefan Antonescu, președinte la sedria orfanală în Lugoj; Zeno Mocsonyi, proprietar mare, și Ioan Popoviciu sen. controlor diecesan. Ilie Curescu, vice-presedinte la comunitatea de avere, și Patriciu Drăgălina, profesor la institutul pedagogic diecesan; Leontin Simonescu, secretar consistorial metropolitan, și Isăia Stoica, oficial; Iuliu Novac, avocat, și Dr. Iuliu cav. de Pușcariu, subjude reg. în Budapesta; Petru Tisu, avocat, și Simion Moldovan, jude reg.

„Încă un imm regal“. Sub acest titlu cetim în nrul de Duminecă (26 l. c.) al ziarului „Budapesti Hirlop“ următoarele: „Textul și musica le-a scris Varga Sándor. S'a cântat din partea membrilor teatrului din Buda la 18 August 1888, ziua onomastică a regelui. Di Varga ne trimite acum textul. Strofa a doua sună astfel:

„Ôs sz szerenese kislirje
Ha derül, ha borúl,
Körmeyze út ács fénye
Haboríthatlanul.
Hol ősz Dunánk partjánál
Ôs Budavár bástyáknál,
Ejjen népe javára
Hazánk dícső királya!

„Întovărășească-1 gloria și norocul, fie senin, fie noros; învingătoare strălucirea mării neconturbat. Acolo, unde pe temelele bătrânei Dunări mândri stă vechia cetate Buda, trăiesc spre binele poporului glorioșul rege al patriei noastre!

Un lucru e sigur: acest imm regal nu-l vor cânta nicăiri în țeară“. Fără comentari!

Pentru „Kultur-egylet“. Cetim în „Pester Lloyd“ (nr. 94): „Între populațiunea catolică din Kecskemét domnesce, după-cum și se împărtășește ziarului „Magyar Hirlop“, mare agitațiune. Se vorbește adică în partea locului, că înainte cu septemăni ar fi pușcat cineva asupra crucii sfântătoare la poarta de sud și ar fi rănit pe Domnul Isus Cristos. De atunci s'ar fi auzit în preajma crucii noapte de noapte vaiete și țipete, ear' din rană ar fi curgând sânge. Mulți sânt gata a jura, că ei ar fi vădut sângele curgând și că ar fi pagubă, că ploia din urmă ar fi spălat petele întunecoase. Agitațiunea a cauzat-o vizitilul dimis al proprietarului Aladár Kiss. Acesta spusese la toată lumea, că stăpânul seu ar fi fost înainte cu o lună cu doi ofițeri de husari la vênat. Seara, fiind rău dispus din cauza vênatoarei fără de succes, stăpânul ar fi încercat pușca cu un crucer și

ar fi descărcat-o asupra crucii; în urma acestuia ar fi curs imediat sânge din trupul Domnului. Parochul-abate Bogyó trebuie să desvoalte toată energia într'u a înfrâna poporul. Acesta vrea să trimită o deputațiune la episcopul din Văș, spre a cere pedepsirea acestui sacrilegiu“.

Observăm numai, că aici nu e vorba de „olahi“, pe care „patrioții“ noștri la fiecare ocaziune îi califică de inculți, necivilizați și îndeosebi foarte — superstițioși.

Concert și teatru. Plugarii români din Sredistea-mică vor arangia Luni în 4 Maiu a. c. în „ospătăria mare“ din Iamul-mic un concert împreună cu teatru. Programa: 1. „Creangă ruptă“, cor bărb. de I. Vidu. 2. „Scii tu“, cor bărb. de N. Popoviciu. 3. „Doina Jianului“ cântată solo de S. Jumanca. 4. „Coroana Moldovei“, cor bărb. 5. „Din seșetoare“, poturiu, cor bărb. de I. Vidu. Teatru: „Arvinte și Pepelea“, vodevil într'un act. Persoanele: Arvinte, dl V. Jian; Pepelea, dl G. Jumanca; Mandica, d-soara M. Stoican. După producțiune joc. Prețul de intrare: locul I. 50 cr., locul II. 30 cr., locul de stat 20 cr. Începutul la 8 oare seara.

Societatea sodalilor români din Brașov va arangia Luni în 22 Aprilie v., a doua zi de Paști, o producțiune și petrecere în sala „Hotelului central nr. 14“. Începutul la 7 1/2 oare seara. Bilet de intrare 60 cr. Oferte se primesc cu mulțumită și se vor cuta prin ziare. Programul: 1. „Musica națională“. 2. „Viscolul“, de Dürner, coral sodalilor. 3. „Musica națională“. 4. „Călărașul român“, cântoneta de I. P. Bancov, predată de Dumitru Jugănar. 5. „Musica națională“. 6. „Cucuruz“, cântec popular de V. Humpel, coral sodalilor. 7. „Umbra lui Mircea“, de Gr. Alexandrescu, declamată de Emil Osvadă. 8. „Musica națională“. 9. „Cărlani“, vodevil într'un act de C. Negruzzi. Persoanele: Lionescu, fiul boerului proprietar, Dumitru Căpățînă; Miron, Terinte, țerani fruntași, George Saftu, Nicolae Grîndu; Domnica, femeia lui Miron, Efrasina Rășnoaveanu; Vochița, femeia lui Terinte, Elena Rășnoaveanu. Scena se petrece într'un sat. După producțiune urmează joc și se începe cu „Călușeral“ și „Bătuta“.

Necrolog. Primul următorul anuș: Alexandru Filip, avocat în Abrud, și soția Anna Cepesiu, George Filip, învățător, Maria Filip și soțul Ioan Moldovan, preot, Anna Filip și soțul George Tufan, preot, Victoria Filip și soțul Atanasiu Hoparteanu, preot, Iulia Filip și soțul Nicolau Fugata, notar cercual, și Susana Filip cu inima frântă de durere fac cunoscut încetarea din viață a mult iubitei lor mame, respective soacrei Anna Filip născ. Chețan, care în 19 Aprilie a. c. în etate de 63 de ani, și-a dat nobilul suflet în mâinile Creatorului. Rămășițele pământești ale repozitei se vor astruca în 21 l. c. după amădi la 4 oare în momântul familiar din cimiterul local gr.-cat. Fie-i țărina ușoară și memoria neuitată! B.-Sân-Miclăuș, în 20 Aprilie 1891.

Jertfele dela Sadagura. Primim din Cernăuți cu data de 24 l. c. n. următoarele rânduri: Depeși sosite dela Dr. Babeș din Bucuresci constată sosirea celor 17 răniți de lupul turbat și primirea lor în institutul d-lui, dar casurile sânt foarte grele și e puțină scăpare. Profesorul de universitate Dr. Strobel a sosit cu soția sa și cu profesorul de universitate Dr. Puchta la Bucuresci, dară s'a refuzat primirea și s'a dat statul de o călătorie cât mai curând la Pasteur în Paris, încătr'o a și plecat. S'a semnalat la Cernăuți, că în satele de lângă Sadagura s'au ivit mai mulți lupi; gendarmii și plutonul de dragoni trimiși într'acolo au constatat, că au fost câni de sate.

Academia Română va ține ședință publică, astăzi Luni, la ora 1 p. m. Di Gr. G. Tocilescu va ceti discursul seu de recepțiune despre „Dimitrie Cantemir“. Di Ios. Vulcan va ceti o odă compusă pentru jubileul Academiei de 25 ani.

Congresul didactic din Iași. Până acum s'au primit preste 900 de cereri pentru participarea la congresul didactic din Iași. Congresul începe Luni și durează trei zile. Mercuri seara un banchet mare se va da în sala hotelului „Traian“.

44 polițe false pentru suma de 2 milioane. „Românul“ raportează: Glicăș, ajutor de cassar al casei de bancă Valianos din Londra, făcuse patruzeci și patru de trate false din România și din Rusia, pusesse pe dînele acceptul fals al frașilor Valianos și trimisese spre a se sconta la banca Englițerei. Casa Valianos având un credit nelimitat lângă banca Englițerei, aceasta fără a se mai gândi a oprit scontul de 2 și jum. la sută pe an și a numărat îndată prezentatorului suma rotundă de 80 de mii lire sterline în bilete. Când a venit timpul de plată, se înțelege, că casa Valianos refuză, dovedind, că tratetele cu acceptul lor sânt false. De aceea proces. La prima instanță și la apel banca perde; recurge însă la curtea supremă, consiliul lorților, cum dice Englițezii, și aci Valianos este condamnat a plăti nu numai cele două milioane, ci și câteva sute de lire ca cheltueli de proces. Lumea comercială și financiară a rămas uimită de o astfel de judecată. De acum înainte se vede, că și banca Englițerei va fi silită a plăti ori-câte polițe și trate false vor fi făcute în numele ei și de ori-ce sumă. Dacă nu, consiliul lorților stă gata a repeși judecata dată.

Calea ferată în centrul Bucurescilor. Foile bucorescene aduc scirea, că linia ferată de centură care trece prelungă forturile Bucurescilor pe o întindere de aproape 80 kilometri, în curând va fi pusă la dispozițiunea ministerului de lucrări publice pentru a o exploata, stabilindu-se astfel legături mai

Publicațiune.

Pentru vândarea lemnelor de fag din pădurea comunei Gurariului „Valea mare“ se va ține în 28 Aprilie a. c., la 9 oare a. m., în cancelaria subscrierei primării o licitațiune sub următoarele condițiuni:

- 1. Taietura va avè o extindere de 42 jugere.
2. Prețul exclamării va fi 3 fl. v. a. pentru un stângin metric cum stă în picioare.
3. Taierea și transportarea lemnelor, precum și alte lucrări necesare sînt de a se suporta din partea antreprenorului.

Condițiunile mai detaliate se pot vedè în cancelaria subscrierei primării în oarele de oficiu.

Gurariului, în 22 Aprilie 1891.
[1055] 3-3 Primăria comunală.

În editura „Institutului tipografic“ a apărut și se află de vîndare

Prăsierea pomilor

de D. COMȘA, membru în comitetul central al „Reuniunii române agricole“. Prețul unui exemplar 12 cr.

Toceai a apărut:

Clara Milici

Novelă

de I. Turghenev.

Traducere din limba rusă

de Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiiu.

Institutul tipografic în Sibiiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- 1. Pădureanca. Novelă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipéruș Pétru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și tîndală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcărutul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a noué mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Înderétnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstém de mamă. Legendă populară din giurul Năséudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bétrani. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, fréméntări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe páméntul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțoească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor înderétnic. Novelă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Véntură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpératoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgărcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nusciu-împérat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împérateasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novelă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Princesa fermecatá. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetá. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin peourarul. Poveste de Nicolae Trimbișoni. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma invinsá. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novelă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vîndătorilor, se dá rabatul cuvenit.

Făină.

Pentru sêrbătorile Sf. Pasci recomandă

TOT SOIUL DE FĂINĂ

de calitate cea mai excelentă probată, și cu prețurile fixe moderate

Michael Lienerth

comerțiu de făină și produse,

Piața-mare în palatul baron Bruckenthal.

Depozitul

primei mori de turbine cu suluri în Sibiiu a dlor J. J. KEIL & S. CONNERT.

Drojdi.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1890.

Table with multiple columns showing train routes and fares between cities like Budapesta, Arad, Teiuș, Sibiiu, and Hunedoara. Includes sub-tables for various line segments and specific train services.